

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Herba Vitalis s.r.o.**, IČO: 51104857, se sídlem Vajanského 2055/1, Skalica, Slovenská republika (původně: **Herba Vitalis s.r.o.**, IČO: 25340123, se sídlem Maltézské náměstí 537/4, Praha 1), zast. Mgr. Petrem Břečkou, advokátem se sídlem Chlumova 1436/3, Jihlava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 6737-4/2014-900000-304.7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2018, č. j. 9 Af 60/2014 - 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil celkem 27 rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 8. 2. 2013, 11. 2. 2013 a 13. 2. 2013 (č. j. 27395/2013-510000-31; 28336/2013-510000-31; 28141/2013-510000-31; 28374/2013-510000-31; 28144/2013-510000-31; 28379/2013-510000-31; 28148/2013-510000-31; 28420/2013-510000-31; 28153/2013-510000-31; 28448/2013-510000-31; 28160/2013-510000-31; 28455/2013-510000-31; 28214/2013-510000-31; 28462/2013-510000-31; 28230/2013-510000-31; 28470/2013-510000-31; 28233/2013-510000-31; 28478/2013-510000-31; 28235/2013-510000-31; 28481/2013-510000-31; 28244/2013-510000-31; 28484/2013-510000-31; 28272/2013-510000-31; 28025/2013-510000-31; 28282/2013-510000-31; 28066/2013-510000-31; 28326/2013-510000-31). Danými rozhodnutími byla žalobkyni za období duben 2010 až prosinec 2011 vyměřena za použití pomůcek spotřební daň z lihu podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), v celkové výši 2 008 965

Kč, a to z vyráběných bylinných extraktů a bylinných elixírů s koncentrací 43% objemových a 30% objemových etanolu. Výrobky žalobkyně spadají pod kód KN 2208 (ethylalkohol nedenaturovaný s obsahem alkoholu nižším než 80 % obj.; destiláty, likéry a jiné lihové nápoje), a tím spadají i do rozsahu předmětu spotřební daně z lihu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Vyšel z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Ústavního soudu ve věci téže žalobkyně, v níž byly podrobně vysvětleny aspekty této věci související s unijním právem. Žalobkyně sice v obecné rovině namítala, že rozhodnutí NSS a Ústavního soudu byla vydána v rozporu s unijním právem, avšak na podporu tohoto názoru neuváděla žádné konkrétní argumenty nad rámec těch, které již byly v citovaných rozhodnutích opakovaně vypořádány. Ani městský soud proto neshledal, že by ustálená judikatura použitá ve věci žalobkyně byla v rozporu s unijním právem.

[3] Z uvedené judikatury plyne, že proces, při kterém žalobkyně využívala nakoupený líh, byl výrobou ve smyslu § 3 písm. u) zákona o spotřebních daních [v nyní účinném znění zákona se jedná o § 3 písm. r)], při které vznikly nové vybrané výrobky ve smyslu § 67 odst. 1 téhož zákona. Ten vymezuje předmět spotřební daně tak, že dani podléhá líh obsažený v jakýchkoli výrobcích, v nichž jeho obsah přesáhne 1,2 % etanolu (s výjimkou tam vyjmenovaných tříd nomenklatury). Z toho plyne, že předmětem daně jsou veškeré výrobky, v nichž překročí množství lihu stanovenou hranici. Ze zákona o spotřebních daních ani z unijního práva neplyne žádný důvod, proč by výrobky žalobkyně měly být od spotřební daně z lihu osvobozeny.

[4] Nedochází ani k nepřípustnému dvojímu zdanění. Spotřební daní byly zdaněny různé výrobky obsahující tentýž líh. Žalobkyně sice nakupuje líh se spotřební daní, avšak na jeho základě vyrábí nové vybrané výrobky ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o spotřebních daních, s jiným obsahem etanolu, které jsou zařazené pod jinými kódy nomenklatury než nakupovaný líh. Tyto nové výrobky nejsou totožné se vstupní surovinou – lihem, a proto zde nedochází ke dvojímu zdanění téhož lihu.

[5] Zařazení výrobků žalobkyně pod kód KN 2208 jako alkoholických nápojů je správné, neboť jde o kapalinu o určeném obsahu alkoholu určenou k lidské spotřebě. Doporučený způsob užití či jiné vlastnosti přípravku nejsou rozhodné, stejně jako skutečnost, že výrobek zároveň splňuje definici doplňku stravy podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/46/ES, o sbližování právních předpisů členských států týkajících se doplňků stravy (dále jen „směrnice 2002/46/ES“). Nic na tom nemění poukazy žalobkyně na odchylnou praxi jiných států Evropské unie, navíc nelze tvrdit, že doplňky stravy jsou v členských státech EU od spotřební daně osvobozeny. Například v Polsku či v Rakousku výrobky obdobné výrobkům žalobkyně osvobození od daně nepodléhají. Naopak slovenská právní úprava, jíž se žalobkyně dovolává, se jeví spíše jako exces. Čl. 27 směrnice Rady 92/83/EHS, o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „směrnice 92/83/EHS“), zakládá členským státům pouze možnost, aby upravily svou vnitrostátní úpravu tak, aby z finálních výrobků nebyla odváděna spotřební daň v případě, kdy již byla odvedena ze vstupního výrobku a případná daň z finálního výrobku není vyšší než u vstupního výrobku.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Právní nástupkyně žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Mezi stěžovatelkou a žalovaným není spor o skutečnosti, že stěžovatelka legálně vyráběla doplňky stravy, které na území Evropské unie podléhají harmonizaci a byly řádně uvedeny na společný evropský trh za splnění všech zákonných podmínek. Ze směrnice 2002/46/ES jí přímo a samostatně plynou práva a povinnosti, kterých se mohla dovolávat u soudu. Městský soud tudíž pochybil, když na její případ neaplikoval směrnici 2002/46/ES. Nepoužití aplikovatelného evropského předpisu vede k nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku a k nesprávnému posouzení rozhodné právní otázky. Městský soud se navíc dopustil vůči ní diskriminace, neboť namísto směrnice 2002/46/ES použil výhradně z důvodu složení výrobku směrnici 92/83/EHS a zákon o spotřebních daních, přestože stěžovatelka nevyráběla alkohol ani alkoholické nápoje. Stěžovatelka však odmítá zařazení svých výrobků mezi alkohol a alkoholické nápoje kódu KN 2208 s povinností platby spotřební daně bez ohledu na to, že její výrobek je doplňkem stravy.

[8] Odkazy městského soudu na dosavadní ustálenou judikaturu NSS dokazují, že Česká republika ve stanovené lhůtě neprovedla implementaci směrnice 2002/46/ES, tedy nepřijala právní úpravu pro splnění cíle a účelu této harmonizační směrnice. Český právní řád tak neobsahuje právní normu, která by měla celostátní působnost a chránila práva výrobců doplňků stravy před zásahy orgánů státní moci, a nedokáže zaručit uskutečnění cíle čl. 11 směrnice 2002/46/ES, který má přímý účinek a stanoví, že členské státy nesmějí z důvodu složení, výrobních specifikací, obchodní úpravy nebo označování zakázat nebo omezovat obchodování s výrobky, které jsou uváděny na trh v souladu s touto směrnicí. Česká republika však nadále klade fiskální a nefiskální překážky jejím výrobkům, takže porušuje unijní právo. Vnitrostátní soudy svými rozsudky způsobily stěžovatelce podstatnou újmu, takže jsou dány podmínky pro náhradu škody. Kdyby stěžovatelka vyráběla, dovážela, vyvážela nebo prodávala doplňky stravy, které neobsahují více než 1,2% objemových lihu, nebyla by vystavena nerovnému zacházení a svévolné diskriminaci pouze z důvodu složení, což je opatření, které Soudní dvůr Evropské unie (dále též „SD EU“) členským státům bez výjimky zakazuje.

[9] Navrhla proto, aby byl zrušen rozsudek městského soudu, rozhodnutí žalovaného i všechna rozhodnutí celního úřadu. Zároveň navrhla vydání předběžného opatření. Tento návrh NSS zamítl usnesením ze dne 12. 5. 2022, č. j. 9 Afs 54/2022 - 34.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Zdůraznil, že klíčovou otázku týkající se nakládání se stěžovatelčinými vybranými výrobky spadajícími pod kód KN 2208, které bez ohledu na označení výrobků jako doplňků stravy podléhají spotřební dani z lihu, již opakovaně posoudil i pohledem unijního práva NSS, a to shodně s posouzením žalovaného. Není tedy důvod k předložení předběžné otázky SD EU.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Nejprve je třeba konstatovat, že nynější kasační stížnost není opožděná, byť byla podána až čtyři roky po vydání napadeného rozsudku. Rozsudek ze dne 7. 3. 2018 totiž městský soud doručoval dne 9. 4. 2018 prostřednictvím právního zástupce pouze původní žalobkyni (Herba Vitalis s.r.o., IČO: 25340123, se sídlem Maltézské náměstí 537/4, Praha 1). Tento postup však v reakci na kasační stížnost právní nástupkyně původní žalobkyně, tedy nynější stěžovatelky (Herba Vitalis s.r.o., IČO: 51104857, se sídlem Vajanského 2055/1, Skalica, Slovenská republika) zkritizoval NSS v usnesení ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 Afs 218/2018 - 24. Jím odmítl první kasační stížnost nynější stěžovatelky pro předčasnost, neboť napadený rozsudek městského soudu ještě nebyl v době jejího podání pravomocný, protože nebyl dosud doručen právě stěžovatelce jako právní nástupkyni původní žalobkyně, která zanikla v důsledku přeshraniční fúze ke dni 4. 4. 2018, tedy ještě před doručením rozsudku. Městský soud následně teprve usnesením ze dne 10. 3. 2022, č. j. 9 Af 60/2014 - 119, rozhodl, že procesní nástupkyní původní žalobkyně je nynější stěžovatelka, a jí také nyní napadený rozsudek dne 24. 3. 2022 řádně doručil s omluvou za velký časový odstup vzniklý mylným založením spisu na spisovnu městského soudu (přípis a doručenka na č. l. 121 a 122 spisu městského soudu).

[13] Nejvyšší správní soud nyní zohlednil čtyřleté zdržení vzniklé při doručování rozsudku městského soudu stěžovatelce jako právní nástupkyni původní žalobkyně. V zájmu toho, aby celková délka řízení před soudy nedosáhla podoby průtahů, rozhodl věc přednostně, vzápětí po rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud nevypořádal s otázkou, který právní předpis na její případ dopadá, a dostatečně nezohlednil unijní právo. Tak tomu však není, ostatně aplikaci unijního práva je věnována většina argumentace obsažené v bodech 27. až 31. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[16] Jak uvedl již městský soud, výrobky stěžovatelky spadají vzhledem k množství alkoholu, který obsahují, do rozsahu předmětu spotřební daně z lihu dle zákona o spotřebních daních a z téhož důvodu spadají i pod kód kombinované nomenklatury (KN) 2208. Takové výrobky jsou vyloučeny z osvobození od daně podle § 67 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Tento závěr je zcela v souladu se směrnicí 92/83/EHS. Ta ve svém čl. 20 definuje „líh“ jako výrobky obsahující alkohol o určeném množství a podřaditelné pod vymezené kódy nomenklatury. Pro účely podrobení spotřební dani z lihu není relevantní označení výrobku za doplněk stravy. Naopak je zřejmé, že určité doplňky stravy jsou

zařazovány pod kód KN 2208 celního sazebníku jako alkoholické nápoje. Doplněk stravy tudíž může být považován pro účely sazebního zařazení za alkoholický nápoj a za splnění dalších podmínek zařazen pod kód KN 2208. Pokud obsahuje více než 1,2 % objemových etanolu, může být zdaňován spotřební daní z lihu dle § 67 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Povinnosti výrobce takovýchto doplňků stravy, vyplývající souběžně z potravinového práva upravujícího doplňky stravy a ze zákona o spotřebních daních, mohou být omezující, nejsou však vzájemně rozporné. Současně platí, že zákon o spotřebních daních ani směrnice 92/83/EHS neobsahují žádnou výjimku dopadající na doplňky stravy zařazené pod kód KN 2208. Čl. 27 směrnice 92/83/EHS obsahuje taxativní výčet výrobků, které mohou být osvobozeny od spotřební daně; zákon o spotřebních daních pak v § 71 obsahuje navazující taxativní výčet výrobků, které jsou od ní osvobozeny. Výrobky spadající pod kód KN 2208 do tohoto výčtu nespadají, naopak u nich zákon v § 71 odst. 1 písm. b) osvobození od daně vylučuje. Rovněž podle znění § 71 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se osvobození od daně výslovně neuplatní u výrobků uvedených pod kódy KN 2207 a 2208. Výrobním postupem stěžovatelky vznikají právě výrobky dle KN 2208, tudíž na ně nelze § 71 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních použít.

[17] Městský soud ve svém rozsudku vyšel plně z dosavadních rozhodnutí NSS ve věci žalobkyně, tedy právní předchůdkyně nynější stěžovatelky. Otázka, zda její výrobky podléhají spotřební dani, byla opakovaně řešena NSS i Ústavním soudem. Argument, podle něhož stěžovatelčiny výrobky nepodléhají spotřební dani, již byl přesvědčivě vyvrácen především v rozsudku ze dne 19. 10. 2010, č. j. 8 Afs 2/2010 - 69, v němž NSS dospěl k závěru, že *„[p]roces, při kterém stěžovatel využíval nakoupený líh, byl výrobou ve smyslu § 3 písm. s) zákona o spotřebních daních, při které vznikly nové vybrané výrobky ve smyslu § 67 odst. 1 téhož zákona,“* v důsledku čehož podle právní věty citovaného rozsudku *„[b]ylinné výtažky a elixíry zařazené pod kód nomenklatury 2208 jsou vybranými výrobky podléhajícími spotřební dani z lihu dle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních.“* (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 25. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 3393/10).

[18] V rozsudku ze dne 23. 6. 2014, č. j. 8 Afs 21/2013 - 54, se NSS vypořádal s tvrzením právní předchůdkyně nynější stěžovatelky, že její výrobky nejsou vybranými výrobky podle zákona o spotřebních daních, nýbrž doplňky stravy, neboť splňují podmínky pro doplňky stravy stanovené směrnicí 2002/46/ES, a nemohou proto být předmětem spotřební daně z lihu. K tomuto tvrzení NSS v bodech 37, 41 a 45 rozsudku připomněl, že kategorie „vybrané výrobky“ a „doplňky stravy“, *„nestojí proti sobě a nemohou se tak dostat do rozporu. Mohou se však překrývat, jako je tomu v případě výrobků stěžovatelky. (...) Již z toho lze dovodit, že některé doplňky stravy mohou být pro účely sazebního zařazení považovány za alkoholické nápoje (lihoviny). Dochází zde totiž k překrývání mezi skupinou výrobků spadajících pod termín ‚doplňky stravy‘ vymezený v zákoně o potravinách a termín ‚alkoholické nápoje‘ dle celního sazebníku ve smyslu poznámky 3 ke kapitole 22 celního sazebníku. V této poznámce se uvádí: ‚Pro účely čísla 2202 se výrazem ‚nealkoholické nápoje‘ rozumějí nápoje, jejichž objemový obsah alkoholu nepřesahuje 0,5 % obj. Alkoholické nápoje se zařazují podle druhu do čísel 2203 až 2206 nebo 2208.‘ (...) Pro účely sazebního zařazení tedy označení výrobku za doplněk stravy není relevantní. Naopak je zřejmé, že určité doplňky stravy jsou zařazovány pod kód 2208 celního sazebníku jako alkoholické nápoje.“* Odmítl také tvrzení právní

předchůdkyně stěžovatelky, že pokud vyrábí své výrobky z lihu nakoupeného od lihovaru a zatíženého již spotřební daní, nemůže být její výsledný výrobek samostatně zdaněn spotřební daní z lihu. V bodě 58 pak odmítl položit SD EU předběžnou otázku týkající se důsledků aplikace unijního práva na její výrobky, neboť danou otázku označil s ohledem na kritéria vytvořená SD EU v rozsudku ze dne 6. 10. 1982 ve věci Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanita, C-283/81, za tzv. *acte clair*. Nejvyšší správní soud k tomu konstatoval: *„Taxativní výčet možného osvobození od daně v čl. 27 směrnice 92/83/EHS, je rovněž jednoznačný. Na předloženou věc tedy dopadá výjimka acte clair.*"

[19] V rozsudku ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 Afs 166/2017 - 19, pak NSS zdůraznil, že čl. 27 směrnice 92/83/EHS dává členským státům EU toliko možnost v něm vyjmenované výrobky osvobodit od spotřební daně, nikoliv povinnost tak učinit [*„Členské státy mohou osvobodit výrobky, na které se vztahuje tato směrnice…*]." Z tohoto pohledu je česká zákonná úprava osvobození od spotřební daně z lihu, která stěžovatelčiny výrobky od této daně neosvobozuje, zcela v souladu s unijní úpravou.

[20] Jak NSS ve své předchozí judikatuře ve věcech, kde byla žalobkyní stěžovatelčina právní nástupkyně, tak městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku tedy plně zohlednily i dopad unijního práva na spornou otázku povinnosti stěžovatelky platit spotřební daň z lihu z jejích výrobků. Nynější stěžovatelčina argumentace tuto dosavadní judikaturu nevyvrací.

[21] Stěžovatelka poukazuje zejména na čl. 11 odst. 1 směrnice 2002/46/ES: *Aniž je dotčen čl. 4 odst. 7, nesmějí členské státy z důvodu složení, výrobních specifikací, obchodní úpravy nebo označování zakázat nebo omezit obchodování s výrobky uvedenými v článku 1, které jsou v souladu s touto směrnicí a popřípadě s akty Společenství přijatými k provedení této směrnice.*

[22] Nejprve je třeba připomenout, že již městský soud se souladností zdanění výrobků stěžovatelky spotřební daní z lihu s požadavky směrnice 2002/46/ES dostatečně zabýval, a to zejména v bodech 27. a 30. svého rozsudku. Nelze shledat stěžovatelkou namítanou nedostatečnou implementaci právě citované směrnice v tom, že na její výrobky působí kromě ní ještě další předpisy vnitrostátního a unijního práva. Z právě citované judikatury jasně plyne, že úprava směrnice 2002/46/ES působí na stěžovatelčiny výrobky paralelně s úpravou spotřební daně, a nelze tvrdit, že by důsledky zákona o spotřebních daních a směrnice 92/83/EHS mohly být vyloučeny pouze tím, že na ně souběžně působí také směrnice 2002/46/ES. Jak k tomu uvedl NSS v bodě 46 již citovaného rozsudku č. j. 8 Afs 21/2013 - 54: *„Tentýž výrobek, pokud obsahuje více než 0,5 % objemových etanolu, může být považován pro účely sazebního zařazení za alkoholický nápoj a za splnění dalších podmínek zařazen pod kód 2208. Pokud obsahuje více než 1,2 % objemových etanolu, může být zdaňován spotřební daní z lihu dle § 67 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Povinnosti výrobce takovýchto doplňků stravy mohou být omezující, nejsou však vzájemně rozporné. Současně platí, že zákon o spotřebních daních ani směrnice 92/83/ES neobsahují žádnou výjimku dopadající na doplňky stravy zařazené pod kód 2208, přestože stěžovatelka (bez uvedení konkrétního odkazu) tvrdila opak.*"

[23] V uvedeném paralelním působení unijních a vnitrostátních předpisů o spotřebních daních a předpisů o doplňcích potravy nelze spatřovat ani stěžovatelkou tvrzenou diskriminaci. Za tu jistě nelze označit skutečnost, že stěžovatelčiny výrobky podléhají spotřební dani z lihu, neboť obsahují líh ve větším než stanoveném hraničním množství, zatímco pokud by její výrobky takové množství lihu neobsahovaly, pak by spotřební dani z lihu nepodléhaly. Takové rozlišování mezi výrobky obsahujícími stanovené množství lihu a ostatními výrobky představuje samotnou podstatu fungování spotřební daně z lihu a nepřípustnou diskriminaci jistě nezakládá.

[24] Judikatura NSS, z níž městský soud vyšel, tedy obstojí i pohledem nynější kasační stížnosti a na závěrech v ní vyjádřených je třeba setrvat. Není tedy ani namístě pokládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, neboť výklad unijního práva není sporný, jak na půdorysu výrobků právní předchůdkyně stěžovatelky již NSS v minulosti několikrát konstatoval.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu nevznikly, a proto je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu